

mgyoe.com

ရော်ဘင်ဟုဒ်

တီဗွယ်လှိုင်-မြန်မာပြန်

ROBIN HOOD

(အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)

မင်းယုန်

mgyoe.com

ROBIN HOOD

AH0018
1,700.00 KS

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်အိတ်ရှည်ထွန်း၊ ဂျူတီစာပေ (၀၂၀၇၇)၊ ဝဗ္ဗာရုံလမ်း၊ လှိုင်၊ ရန်ကင်း
ပုံနှိပ်သူ - ဦးစန်းဦး၊ SKCC PRESS၊ (၀၀၄၁၃)၊ သာဂုဇာ၊ ပရီးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း
၂၀၂၀၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းချေး ၁၇၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

◆	ရော်ဘင်ဟုဒ်	၁
၁။	အခန်း (၁) ရော်ဘင်ဖစ်ဇိုစ်အား ရှားဝုဒ်တောတွင်းမှာ မွေးဖွားခြင်း Robin Fitzooth is Born in Sherwood Forest	၄
၂။	အခန်း (၂) နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်က ရော်ဘင်ဟုဒ်ကို ရှာတွေ့ခြင်း The Sheriff of Nottingham Finds Robin Hood	၉
၃။	အခန်း (၃) စိန့်မေရီဘုရားကျောင်းမှာ At St.Mary's Abbey	၁၄
၄။	အခန်း (၄) မင်းကြီးရဲ့ သမင် The King's Deer	၁၈
၅။	အခန်း (၅) ရော်ဘင်ဟုဒ်နှင့် ဂျန်လစ်တဲလ် တွေ့ဆုံခြင်း Robin Hood Meets Little John	၂၇

၆။	အခန်း (၆) ရော်ဘင်ဟုဒ်က ဆာရစ်ချတ်ကို ကူညီခြင်း Robin Hood Helps Sir Richard of Lee	၃၄
၇။	အခန်း (၇) ဆာရစ်ချတ်က ဘုန်းတော်ကြီးကို ငွေပေးခြင်း Sir Richard Pays the Abbot	၃၉
၈။	အခန်း (၈) လေဒီမာရီယမ်နဲ့ နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန် Lady Marian and the Sheriff of Nottingham	၄၃
၉။	အခန်း (၉) မြို့ဝန်ရဲ့အလည်အပတ် The Sheriff's Visit	၄၇
၁၀။	အခန်း (၁၀) မာရီယမ်က ရှားဝုဒ်တောသို့သွားခြင်း Marian Goes to Sherwood Forest	၅၂
၁၁။	အခန်း (၁၁) ရော်ဘင်ဟုဒ်နဲ့ ရဟန်း တာ့ခ် Robin Hood and Friar Tuck	၅၇
၁၂။	အခန်း (၁၂) ဘုရားကျောင်းကလူနှစ်ယောက်နှင့် ရွှေအိတ်များ The Two Churchmen and the Bags of Gold	၆၅
၁၃။	အခန်း (၁၃) ဆာရစ်ချတ် တောထဲသို့ပြန်ရောက်လာခြင်း Sir Richard of Lee Comes Back to the Forest	၇၂
၁၄။	အခန်း (၁၄) ရော်ဘင်ဟုဒ်နဲ့ ရွှေမြား Robin Hood and the Gold Arrow	၇၄

၁၅။ အခန်း (၁၅) အရပ်ရှည်တဲ့ ရဟန်း The Tall Friar	၈၁
၁၆။ အခန်း (၁၆) နောက်ဆုံးစွန့်စားခန်း The Last Adventure	၈၉
◆ လေ့ကျင့်ခန်း	၉၅

mgyc.com

mgyc.com

ရော်ဘင်ဟုဒ်(၆)

Robin Hood was born in the forest, and the forest was his home for much of his life. His story is hundreds of years old. At that time, in England, many Saxon people lived in small villages on the lands of important Norman lords (from Normandy, now in France). Other people lived on church lands. Life was hard for these villagers because they had to give money and food to their lord and to the church.

ရော်ဘင်ဟုဒ်ကို တောထဲမှာမွေးဖွားခဲ့ပြီး တောက သူ့ဘဝရဲ့အချိန်အတော်များများအတွက် အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ရော်ဘင်ဟုဒ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကတော့ နှစ်ပေါင်းရာချီ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုခေတ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ဆက်ဆွန်လူမျိုးစုတွေက နိုင်ငံရဲ့ အရေးပါလှတဲ့ နော်မန်မူးမတ်တွေရဲ့မြေပေါ်မှာ ရွာတည်ပြီးနေခဲ့ကြတယ်။ အချို့တွေကျတော့ ဘုရားကျောင်းပိုင်မြေမှာ နေကြတာပေါ့။

ထိုရွာသားတွေအတွက် ဘဝဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့က နော်မန်မူးမတ်တွေကို ငွေကြေးပေးရတာနဲ့ ဘုရား

ကျောင်းကို စားစရာရိက္ခာတွေ ပေးရတာနဲ့ပဲ ဆင်းရဲမွဲတေနေကြရသတဲ့။

So village people loved to hear stories about Robin Hood. Robin Hood was clever, strong and brave. He loved adventure, and he was the best bowman in England. He took money from rich people and gave it to the poor villagers.

The most famous Robin Hood stories are in this book. They are about beautiful Lady Marian, the greedy Sheriff of Nottingham, good King Richard, and his bad brother, Prince John.

ဒါကြောင့် ရွာသားတွေက ရော်ဘင်ဟုဒ်ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရတာ သဘောကျကြတယ်။ ရော်ဘင်ဟုဒ်က လိမ္မာပါးနပ်ပြီး သန်မာတောင့်တင်းတယ်။ သူရသတ္တိရှိတယ်။ သူက စွန့်စားရတာကို နှစ်သက်ပြီး အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ အတော်ဆုံးလေးသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူက လူချမ်းသာတွေဆီက ငွေတွေကိုယူပြီး ဆင်းရဲတဲ့ ရွာသားတွေကို ပေးခဲ့တယ်။

ဒီစာအုပ်မှာ အထင်ပေါ်အကျော်ကြားဆုံး ရော်ဘင်ဟုဒ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးထားတယ်။ နောက်ပြီး ဒီစာအုပ်ထဲမှာ လှပတဲ့ မာရီယမ်အမျိုးသမီးငယ်ကလေးရဲ့အကြောင်းရယ်၊ လောဘကြီးလှတဲ့ နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်အကြောင်းရယ်၊ တကယ့်ကို စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးရစ်ချတ်အကြောင်းရယ်နဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဆိုးယုတ်လှတဲ့ ညီတော်ဖြစ်သူ အိမ်ရှေ့စံဂျွန်အကြောင်းရယ် အားလုံးပါဝင်တယ်။

Many countries have stories about brave and clever adventurers. But is Robin Hood only a story? Perhaps Robin really did live, and perhaps not. There *was* a King Richard; he was king from 1189 to 1199. He left England and fought in Jerusalem. When he was away, Prince John was the most important man in England. Then, when Richard died, John was the next king.

The stories say that Robin Hood lived with his men in Sherwood Forest, near the town of Nottingham. Sherwood Forest and Nottingham are about two hundred kilometres north of London. Many people there say that Robin Hood really lived in the forest.

နိုင်ငံအတော်များများမှာတော့ ၎င်းတို့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းစိတ်၊
ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး နိုင်ငံချစ်စိတ်၊ စွန့်စားလိုစိတ်တွေ အသီးသီးရှိပြီး
သားပါ။ ရော်ဘင်ဟုဒ်မှာရော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုတည်းရှိတာလား။

တစ်ခါက ရစ်ချတ်ဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီဘုရင်
ရစ်ချတ်က ၁၁၈၉ ခုနှစ်ကနေ ၁၁၉၉ ခုနှစ်အထိ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို စိုးစံခဲ့
တယ်။

ဘုရင်ကြီး ရစ်ချတ်က အင်္ဂလန်ကနေထွက်ခွာပြီး ဂျေရုစလင်မှာ
တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးရစ်ချတ် အဝေးရောက်နေချိန်မှာ အိမ်ရှေ့စံ
ဂျွန်က အင်္ဂလန်ရဲ့ အရေးပါဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ရစ်ချတ်ကွယ်လွန်ပြီး ဂျွန်က ဘုရင်ဖြစ်လာခဲ့တယ်။
ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဖော်ပြထားတာက ရော်ဘင်ဟုဒ်ဟာ သူ့တပည့်တွေနဲ့အတူ
လန်ဒန်မြို့ မြောက်ဘက် ကီလိုမီတာ ၂၀၀ ခန့်အကွာမှာရှိတဲ့ နော်တင်ဟမ်
မြို့အနီး ရှားဝုဒ်တောထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ လူအများစု
က ရော်ဘင်ဟုဒ် တောထဲမှာ အမှန်တကယ်နေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတဲ့
အကြောင်းတွေပါပဲ။

အခန်း (၅)

ရော်ဘင်ဖစ်ဒိုစ်အား ရှားဝုဒ်တောတွင်းမှာ မွေးဖွားခြင်း

Robin Fitzooth is Born in Sherwood Forest

The Robin Hood stories are very famous. Most people know that Robin lived in Saxon and Norman times. He robbed rich people and gave the money to poor people. But not everybody knows that he came from a rich family. And not many people know that Robin Hood was half-Saxon and half-Norman.

The story begins with Robin Hood's Saxon grandfather, Sir* George Gamwell. Gamwell lived near a Norman lord*. This lord wanted to take Gamwell's house and his lands. The two men fought, and the Norman lord killed Gamwell's two sons. Gamwell's wife also died.

But Sir George also had a young daughter, Joanna.

ရော်ဘင်ဟုဒ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက အမှန်တကယ် အလွန် ကျော်ကြားလှတယ်။ ရော်ဘင်ဟုဒ်က ဆက်ဆွန်နဲ့ နော်မန်ခေတ်တွေမှာ သက်ရှိထင်ရှား နေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ လူအများစုက သိထားကြတယ်။

သူဟာ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကို ဓားပြတိုက် လုယက်ပြီး ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေကို ပေးကမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရော်ဘင်ဟုဒ်က ချမ်းသာတဲ့

မိသားစုအသိုင်းအဝန်းထဲကနေ မွေးဖွားဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ နောက်ပြီး ရော်ဘင်က ဆက်ဆွန်တစ်ဝက်၊ နော်မန်တစ်ဝက် သွေးနှောသူဖြစ်တယ်ဆိုတာကို လူတိုင်းမသိကြပါဘူး။

ဇာတ်လမ်းကတော့ ရော်ဘင်ဟုဒ်ရဲ့ ဆက်ဆွန်နွယ်ဝင် အဘိုးဖြစ်သူ ဆာဂျော့ဂ်ဂမ်ဝဲလ်ကနေ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ ဂမ်ဝဲလ်က နော်မန်အမတ်မင်းရဲ့ အနီးအနားမှာနေထိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနော်မန်အမတ်မင်းက ဂမ်ဝဲလ်ရဲ့မြေနဲ့ အိမ်ကို သိမ်းယူချင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဂမ်ဝဲလ်နဲ့ နော်မန်အမတ်မင်းတို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ နော်မန်အမတ်မင်းက ဂမ်ဝဲလ်ရဲ့သားနှစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဂမ်ဝဲလ်ရဲ့ဇနီးဖြစ်သူလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆာဂျော့ဂ်မှာ ဂျီအန်နာဆိုတဲ့ သမီးပျိုတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့တယ်။

'I have no sons,' Gamwell said to Joanna. 'So I will teach you to fight with a sword, and with a bow and arrow.'

Five years later, Joanna was nineteen years old and very beautiful. One day, a young man visited Sir George. His name was William Fitzooth, and he was a Norman.

'Sir George,' he began, 'I love your daughter. I hope that she loves me. I would like to marry her. I have money and land ...'

But Sir George was very angry.

'Never!' he answered. 'My daughter will never marry you. Get off my land. Do not come here again or I will kill you!'

Joanna loved this young man. So she tried to talk to her father, but he didn't want to listen.

“ငါ့မှာ သားတွေတစ်ယောက်မှမရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဖေက သမီးကို ဓား၊ လေးမြားတွေနဲ့ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်နိုင်ဖို့အတွက် သင်ပေးထားမယ်” လို့ ဂမ်ဝဲလ်က သမီးဖြစ်သူ ဂျီအန်နာကို ပြောလိုက်တယ်။

၅ နှစ်ကြာပြီးတဲ့နောက် ဂျီအန်နာက အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့ ၁၉ နှစ်သမီးအရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်လာတယ်။

တစ်နေ့မှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုခန့်ညားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဆာဂျော့ဂ်ဆီ အလည်ရောက်လာတယ်။ သူ့နာမည်ကတော့ ဝီလျံဖစ်ဇိုသ်တဲ့။ သူက နော်မန်နွယ်ဖွားတစ်ဦးပါ။

နော်မန်နွယ်ဖွား ဖစ်ဇိုသ်က စပြီး “ဆာဂျော့ဂ် ... ကျွန်တော် ခင်ဗျား သမီးကို ချစ်နေပြီ။ သူလည်း ကျုပ်ကိုချစ်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ ကျွန်တော် သူမကို လက်ထပ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေနဲ့ မြေတွေရှိတယ်” လို့ ပြော လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆာဂျော့ဂ်က တော်တော်ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ “ဘယ်တော့မှ သဘောမတူဘူး၊ ငါ့သမီးက မင်းကို ဘယ်လိုမှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မြေကနေ ထွက်သွားစမ်း။ နောက် ဒီကို ထပ်မလာနဲ့တော့။ ငါမင်းကိုသတ်ပစ်မယ်” လို့ ခါးခါးသီးသီး ပြောလွှတ် လိုက်တယ်။

ဂျီအန်နာက အဲဒီလူငယ်ကို နှစ်သက်တယ်။ ဒီတော့ သူမက ဖခင် ကို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆာဂျော့ဂ်က နားမထောင် လိုဘူး။

‘Go to your room!’ he shouted. ‘I do not want to hear that man’s name again.’

That night, William came back to Sir George’s home. He stood under Joanna’s window and called to her. Joanna took some clothes and came quietly out of the house.

William took her hand. ‘Will you come with me and marry me?’ he asked. ‘We cannot live in my home because your father’s men will look for you there. So we will live in the green forest.’

‘I am sorry for my father,’ Joanna said sadly, ‘but I love you. I know you are a good man. I will marry you.’

In the morning, Sir George woke late. He called to his men, ‘Where is my daughter? I want to speak to her.’

But Joanna was nowhere in the house.

Sir George was very angry, then very sad.

‘I have no family now,’ he thought.

ဆာဂျော့ဂ်က သမီးဖြစ်သူကို “အခန်းထဲဝင်စမ်း၊ ငါ ဒီကောင့်နာမည် ကို ထပ်မကြားချင်တော့ဘူး” လို့ အော်လိုက်တယ်။

အဲဒီညမှာပဲ ဝီလျံက ဆာဂျော့ဂ်ရဲ့အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူက ဂျီအန်နာရဲ့အခန်းပြတင်းပေါက်အောက်မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဂျီအန်နာကို ခေါ်သံ

ပြုလိုက်တယ်။ ဂျီအန်နာက အဝတ်အစားအချို့ကိုယူလိုက်ပြီး အိမ်ကနေ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ဝီလျံက ဂျီအန်နာရဲ့လက်ကိုကိုင်ပြီး “မင်း ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အိမ်မှာတော့ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းအဖေရဲ့လူတွေက မင်းကိုလာရှာကြတော့မှာ။ ဒီတော့ တောထဲမှာပဲ သွားနေကြတာပေါ့”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအခါ ဂျီအန်နာက “ကျွန်မအဖေပြောခဲ့တာတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်ပါတယ်၊ ရှင်က လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ ရှင့်ကိုလက်ထပ်မယ်”လို့ ပြန်ပြောတယ်။

နံနက်ရောက်တော့ ဆာဂျော့ဂ်က နောက်ကျမှ အိပ်ယာနိုးလာတယ်။ သူက တပည့်တွေကိုခေါ်ပြီး “ငါ့သမီးဘယ်မှာလဲ၊ ငါ သူ့ကို စကားပြောချင်တယ်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထဲက ဘယ်နေရာမှာမှ ဂျီအန်နာ မရှိပါဘူး။ ဆာဂျော့ဂ်က တော်တော်ဒေါသထွက်သွားတယ်။ နောက်တော့ သူ ဝမ်းနည်းသွားရှာတယ်။ “အခု ငါ့မှာ မိသားစုမရှိတော့ပါလား”လို့ စဉ်းစားမိတယ်။

One fine day in April, a year later, a man came to the house.
‘Your daughter sent me here,’ he said. ‘She wants you to come and see her.’
Sir George followed the man to the middle of Sherwood Forest. There, in the spring sunshine, he saw his daughter. He also saw a baby boy in her arms. Joanna looked up at her father and smiled.
‘This is Robin, your grandson,’ she said.
She gave the baby to her father. Sir George wanted to be angry, but he was very happy with his grandson in his arms.

တစ်နှစ်လောက်ကြာပြီးတဲ့နောက် ဧပြီလရဲ့ သာယာသောနေ့တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက် ဆာဂျော့ဂ်အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒီလူက ခုလို ပြောလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားသမီးက ဒီကိုလွှတ်လိုက်လို့ပါ၊ သူမက ခင်ဗျား

ကို လာတွေ့စေချင်တယ်”

ဆာဂျော့ဂ်လည်း အဲဒီလူနောက်လိုက်ရင်း ရှားဝုဒ်တောရဲ့ အလယ်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ တောထဲကိုရောက်တော့ နွေဦးရာသီရဲ့ နေရောင်ခြည် အောက်မှာ သူ့သမီးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဆာဂျော့ဂ်က သမီးလက်ထဲက ကလေးကိုပါ တွေ့လိုက်ရသတဲ့။ ဂျီအန်နာက ဖခင်ဖြစ်သူကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူမက “ဒါက ရော်ဘင်၊ အဖေ့မြေးလေ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဂျီအန်နာက ကလေးကို သူ့အဖေဆီ ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဆာဂျော့ဂ်က ဒေါသထွက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ထဲက မြေးကလေးနဲ့ အတူ အလွန်ပျော်ရွှင်နေလေရဲ့။

‘Robin? Is that your name?’ he said. ‘Well, little Robin, I wanted to kill your father but that is not possible now. Please, daughter, come with your husband and live near me. Let’s forget the past.’

‘We will come and live near you, father,’ said Joanna. ‘But I will often bring my son to the forest. I will teach him to find his way in the forest in the day and at night. He will learn to make arrows for his bow, and to catch forest animals. He will make a fire and cook the meat. The forest will always be his second home.’

“ရော်ဘင်၊ ဒါ မင်းနာမည်လား။ ကောင်းပြီ ရော်ဘင်လေးရေ၊ ငါက မင်းအဖေကို သတ်ချင်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အခု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကဲ သမီးလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ပွန်းသည်နဲ့အတူ အဖေ့အနားမှာပဲ လာနေကြ တော့၊ အရင်ကအကြောင်းတွေကို မေ့လိုက်တော့” လို့ ဆာဂျော့ဂ်က ပြောပါ တော့တယ်။ ဒီတော့ ဂျီအန်နာကလည်း “သမီးတို့ အဖေ့အနားမှာ လာနေ ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးသားလေးကို တစ်ခါတလေ တောထဲခေါ်သွားပါရစေ။ သမီးက သူ့ကို တောထဲမှာ နေ့ရောညပါ လမ်းရှာနိုင်အောင် သင်ပေးမယ်။ ဓာနက်ပြီး သူ့ကို လေး၊ မြားလုပ်တဲ့နည်းနဲ့ တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ဖမ်းယူတဲ့နည်းတွေ သင်ပေးရမယ်။ နောက်ပြီး သူက မီးမွှေးပြီး အသားတွေ ကို ချက်နိုင်အောင် သင်ယူရမယ်။ ဒါမှ တောက သူ့ရဲ့ဒုတိယအိမ် အမြဲ တမ်း ဖြစ်လာမှာ” လို့ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ■

အခန်း (၂)

နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်က ရော်ဘင်ဟုဒ်ကို ရှာတွေ့ခြင်း

The Sheriff of Nottingham Finds Robin Hood

Robin's grandfather died, then his mother and father. After twenty-five years, Robin was lord of Gamwell and Locksley, and lived in his father's home, Locksley House.

The village people liked Robin Fitzooth.

'He is a good man,' they said. 'No man, woman or child is hungry on Robin of Locksley's lands.'

Not all lords were so kind. The worst person was the greedy Sheriff of Nottingham. The sheriff took everything from the villagers, and often these poor people were very hungry. Robin listened carefully to the stories about the sheriff. He sent food and clothes to the poorest families.

ရော်ဘင်ရဲ့အဘိုးဖြစ်သူ ဆုံးသွားတယ်။ နောက်တော့ ရော်ဘင်ရဲ့ ဖခင်ရော၊ မိခင်ရော ဆုံးသွားပြန်တယ်။

၂၅ နှစ်လောက်ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ ရော်ဘင်က ဂမ်းဝဲလ်နဲ့ လော့စ် လီဆိုတဲ့ နယ်မြေနှစ်ခုရဲ့ မြေရှင်ဖြစ်လာတယ်။ ရော်ဘင်က လော့စ်လီမှာ ရှိတဲ့ သူ့ဖခင်ပိုင်တဲ့အိမ်မှာ နေလိုက်တယ်။

ရွာသားတွေက ရော်ဘင်ဖစ်ဇိုကို နှစ်သက်ကြတယ်။

“သူက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးကမှ ရော်ဘင်ပိုင်တဲ့မြေကို လိုချင်တပ်မက်စိတ်မရှိကြပါဘူး” လို့လည်း ရွာသားတွေက အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။

မြေပိုင်ရှင် မူးမတ်တိုင်း သနားကြင်နာစိတ်ရှိကြသည်မဟုတ်၊ အဆိုးဆုံးကတော့ လောဘကြီးလွန်းလှတဲ့ နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်ပါပဲ။ နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်က ရွာသားတွေဆီကနေ ရသမျှ အကုန်ယူလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲသားပြည်သူတွေက တစ်ခါတရံ စားစရာမရှိလို့ ငတ်မွတ်နေကြရတယ်။ ရော်ဘင်က နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်အကြောင်းကို အသေအချာ နားထောင်ထားတယ်။ ရော်ဘင်က ဆင်းရဲတဲ့ မိသားစုတွေကို အစားအစာနဲ့ အဝတ်အစားတွေ ပို့ပေးခဲ့တယ်။

At about this time, people began to tell stories about a robber. They called him Robin Hood.

‘The sheriff is a hard man,’ they said. ‘He and his rich friends take everything from us. But now brave Robin Hood and his men rob rich people and give their money to poor villagers!’

In those days, the Great North Road went through Sherwood Forest. Robin Hood’s men often stopped rich men in the forest, and took their money. Sometimes Prince John’s men also used the road. So Robin Hood robbed him too.

‘The forest is on your land,’ said Prince John to the sheriff. ‘Why don’t you catch and kill this robber?’

ထိုခေတ်ကာလတုန်းက ဓားပြတွေရဲ့ လုယက်တိုက်ခိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေက ဓားပြတွေကို ရော်ဘင်ဟုဒ်လို့ သမုတ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပြီး ရွာသားတွေက အခုလိုပြောလေ့ရှိကြတယ်။

“မြို့ဝန်က တော်တော်ခက်ထန်မောက်မာတယ်။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း လူချမ်းသာတွေက ကျုပ်တို့ဆီကနေ အကုန်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ သူရသတ္တိရှိတဲ့ ရော်ဘင်နဲ့ သူ့နောက်လိုက်တွေက လူချမ်းသာတွေကို ဓားဖြူ

တိုက်ပြီး ဆင်းရဲတဲ့ရွာသားတွေကို ငွေကြေးနဲ့ အစားအသောက်တွေ ဝေပေး
လေ့ရှိတယ်”

အဲဒီခေတ်က မြောက်ပိုင်းလမ်းမကျယ်ကြီးက ရှားဝုဒ်တောကို ဖြတ်
သွားတယ်။ ရော်ဘင်ဟုဒ်နဲ့ သူ့တပည့်တွေက တစ်ခါတရံ လူချမ်းသာတွေကို
တောထဲမှာရပ်ခိုင်းပြီး ငွေတွေယူထားလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ အိမ်ရှေ့စံ ဂျွန်ရဲ့လူတွေက အဲဒီလမ်းကို ဖြတ်သွား
တုန်း ရော်ဘင်ဟုဒ်က သူတို့ကို ဓားပြတိုက်လိုက်သတဲ့။

“ဒီတောက မင်းပိုင်တဲ့မြေပဲ၊ မင်း ဘာလို့ ဒီဓားပြကို ဖမ်းပြီးမသတ်
ပစ်တာလဲ”လို့ အိမ်ရှေ့စံဂျွန်က နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်ကို ပြောလိုက်တယ်။

‘It is not so easy,’ answered the sheriff. ‘The village people
don’t want to tell me much. They say only that the robbers live in
or near Sherwood Forest. But they know more than they say. I
have a plan to learn more about this man Robin Hood.’

‘What is your plan?’ asked the prince.

‘It is this,’ answered the sheriff. ‘Robin of Locksley lives near
Sherwood Forest. Tonight there is going to be a great party at
Locksley House. I know that Fitzooth will invite the village
people on his land. So I will send one of my men. He can wear
village clothes and ask questions about “good” Robin Hood,
“the people’s friend”. When I know more about this Robin, I
can catch him.’

ဒီတော့ မြို့ဝန်က “ဒါ သိပ်တော့မလွယ်ဘူးဗျ၊ ရွာသားတွေက
ရော်ဘင်ဟုဒ်အကြောင်း ကျုပ်ကို သိပ်မပြောချင်ကြဘူး။ သူတို့က ဓားပြတွေ
ရှားဝုဒ် တောအနားမှာ နေကြတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောကြတာ။ ဒါပေမဲ့
သူတို့ပြောနေတာတွေထက် သူတို့ ပိုသိနေမှာပါ။ ရော်ဘင်ဟုဒ်အကြောင်း
ကို သိရဖို့ ကျုပ်မှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအခါ အိမ်ရှေ့စံက “ဘာအစီအစဉ်လဲ”လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။
ထိုအခါ မြို့ဝန်က “အဲဒါက ဒီလိုပါ”ဆိုပြီး ခုလိုပြောပြလိုက်တယ်။

“လော့စ်လီရဲ့အရှင်သခင် ရော်ဘင်က ရှားဝုဒ်တောအနီးနားမှာ နေ
တယ်လေ။ ဒီနေ့ည သူ့ရဲ့လော့စ်လီနေအိမ်မှာ ပါတီပွဲလုပ်ကြလိမ့်မယ်။”

ရော်ဘင်က သူ့မြေပေါ်မှာနေတဲ့ ရွာသားတွေအားလုံးကို ဖိတ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လူတစ်ယောက်ကို အဲဒီကိုလွတ်လိုက်မယ်။ လွတ်လိုက်မယ့်လူကို သာမန်ရွာသားတစ်ယောက်ပုံစံ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်မယ်။ ပြီးရင် ရော်ဘင်ရဲ့ကောင်းကြောင်းတွေကို စုံစမ်းခိုင်းမယ်။ ရော်ဘင် အကြောင်း ပိုပြီးသိတဲ့အချိန်ကျမှ ကျုပ်သူ့ကို ဖမ်းနိုင်မယ်”

That evening, there were a lot of people at Locksley House. There was food and drink for the villagers, and there was dancing and singing. Everybody was very happy. And Robin was the happiest person there, because he and the lovely Lady Marian Fitzwalter planned to marry the next day.

The sheriff's man turned to a villager next to him.

'I often hear the name Robin Hood,' he said. 'Who is he? Does he live near here?'

The man laughed. 'Don't you know, friend? Robin Fitzooth is Robin Hood!'

The sheriff's man quickly left Locksley House and went to his lord.

'This is better than I hoped,' said the sheriff. 'Tomorrow, Robin Fitzooth will marry Lady Marian at St Mary's Abbey. But my men will stop him and bring him to me. Prince John will kill him and give me Fitzooth's money and lands. Lady Marian's family is also rich. She will not marry Robin, so perhaps I will marry her. Yes, tomorrow will be a great day for me!'

အဲဒီညနေမှာ လော့စ်လီက အိမ်ထဲကို လူတွေအများကြီး ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာ ရွာသားတွေအတွက် စားစရာသောက်စရာ၊ အဆိုအကတွေပါ စီစဉ်ထားသတဲ့။ လူတိုင်းက အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ ရော်ဘင်ကတော့ အပျော်ဆုံးသူပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ လေဒီမာရီယမ်ဖစ်ဇ်ဝေါတာက နောက်တစ်နေ့မှာ လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားပြီလေ။ မြို့ဝန်လွတ်လိုက်တဲ့လူက သူ့အနီးမှာထိုင်နေတဲ့ ရွာသားဘက်ကို လှည့်ပြီး “ကျုပ် ရော်ဘင်ဟုဒ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို မကြာခဏ ကြားဖူးတယ်။ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနားမှာပဲနေတာလား”လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့

ရွာသားက ရယ်ပြီး “ခင်ဗျားမသိဘူးလား သူငယ်ချင်း၊ ရော်ဘင်ဖစ်ဇွီက ရော်ဘင်ဟုဒ်ပဲပေါ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တော့ မြို့ဝန်ရဲ့လူလည်း လော့စ်လီအိမ်ကနေ ထွက်သွားပြီး သူ့သခင်ဆီ သတင်းပို့ဖို့သွားလိုက်တယ်။

“ငါ့မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုကောင်းတာပဲ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် ရော်ဘင်ဟုဒ်က လေဒီမာရီယမ်နဲ့ စိန့်မေရီဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်တော့မှာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လူတွေက သူ့ကိုတားပြီး ငါ့ဆီခေါ်လာပေးလိမ့်မယ်။ အိမ်ရှေ့စံဂျွန်က သူ့ကိုသတ်ပြီး ငါ့ကိုတော့ ဖစ်ဇွီရဲ့ငွေနဲ့ မြေတို့ပေးလိမ့်မယ်။ မာရီယမ်ရဲ့မိသားစုကလည်း ချမ်းသာတယ်။ သူမက ရော်ဘင်ကို လက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ငါပဲသူ့ကိုလက်ထပ်ရနိုင်တယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ နက်ဖြန်ဟာ ငါ့အတွက်တော့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ပါပဲ” လို့ မြို့ဝန်ကတွေးရင်း ကျေနပ်နေမိတယ်။

အခန်း (၃)

စိန်မေရီဘုရားကျောင်းမှာ

At St Mary's Abbey

At 10 o'clock the next morning, Robin Fitzooth and Lady Marian stood in front of the abbot in St Mary's Abbey. Lady Marian was some years younger than Robin, and very lovely. She wore a white dress, and her long hair was the colour of the forest trees in autumn.

The abbot began to speak.

'Robin of Locksley,' he began, 'do you ...'

'Stop!' somebody called from the back of the church. Robin turned. It was the Sheriff of Nottingham. Behind the sheriff were twenty men with bows and arrows.

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၁၀ နာရီမှာ ရော်ဘင်ဖစ်ဖိုနဲ့ လေဒီမာရီယမ်တို့က စိန်မေရီဘုရားကျောင်းရှေ့အရှေ့မှာ ရပ်နေကြတယ်။

မာရီယမ်က ရော်ဘင်ထက် နည်းနည်းပိုငယ်တယ်။ မာရီယမ်က တအားလှပြီး အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ထားတယ်။ သူမရဲ့ နက်မှောင်ရှည်လျားတဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ဆောင်းဦးကာလ တောထဲက သစ်ပင်တွေရဲ့ အရောင်လိုပဲ စွဲမက်စရာကောင်းနေပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးက မင်္ဂလာစကား စပြောလိုက်တယ်။

“လော့စ်လီရဲ့ရော်ဘင်၊ မင်းတို့ ...” လို့ စကားစရုံရှိသေးတယ်။
ဘုရားကျောင်းနောက်ကျောဘက်ကနေ “ရပ် ...” လို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့
အော်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ရော်ဘင်က လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
နော်တင်ဟမ်မြို့ဝန်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့နောက်မှာတော့ လေးမြားကိုင်ဆောင်
ထားတဲ့သူ အယောက် ၂၀ လောက် ပါလာတယ်။

‘My Lord Abbot,’ called the sheriff loudly. ‘This man has to come with me. He is the robber, Robin Hood!’ Then he turned to his men. ‘Why are you waiting?’ he asked. ‘Take him!’

‘Yes, I am Robin Hood,’ answered Robin, ‘but you will not take me. Look carefully round the church, Sheriff. Do you not see my men?’

The sheriff looked and saw thirty or more tall, strong men.

The abbot was angry and afraid. ‘What are you doing?’ he shouted. ‘Will you fight in a church?’

‘This man has to come with me,’ said the sheriff again. ‘Give me your sword, Robin Hood, and come quietly. The good abbot does not want you to fight!’

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ ဒီလူကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခေါ်သွားရပါလိမ့်မယ်။
သူက ဓားပြတစ်ယောက်ပါ။ ရော်ဘင်ဟုဒ်လို့ ခေါ်တယ်” လို့ မြို့ဝန်က
ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး သူ့လူတွေကို “ဘာလို့စောင့်နေတာလဲ၊
သူ့ကိုခေါ်သွားကြစမ်း” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ရော်ဘင်ဟုဒ်က “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ရော်ဘင်ပါ။
ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ခေါ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘုရားကျောင်း
ပတ်လည်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပါ မြို့ဝန်မင်း။ ကျုပ်လူတွေကို
ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

မြို့ဝန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အရပ်ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်းနဲ့ သန်မာထွားကြိုင်းလှတဲ့ လူ ၃၀ ကျော်လောက်ကို တွေ့
လိုက်ရတယ်။ ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ ဒေါသကလည်းထွက်၊ ကြောက်
လည်းကြောက်ပေါ့။ ဒီတော့ ဘုန်းတော်ကြီးက “မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊

ဘုရားကျောင်းထဲမှာ တိုက်ကြမလို့လား”လို့ မြို့ဝန်ကို မေးလိုက်တယ်။

မြို့ဝန်ကလည်း “ဒီလူကို ကျွန်တော်မျိုး ဖမ်းရမှာ”လို့ ထပ်ပြောလိုက်ပြီး ရော်ဘင်ဟုဒ်ကို ခုလိုအမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“မင်းရဲ့ဓားကိုပေးစမ်း ရော်ဘင်ဟုဒ်၊ ပြီးရင် ငါ့ဆီကို ငြိမ်ငြိမ်လေးလာခဲ့လိုက်။ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးက မင်းကို မတိုက်စေချင်ဘူး။”

Robin walked slowly to the sheriff.

‘Here you are, my Lord,’ he said – and hit the sheriff hard on the head with the top of his sword. The sheriff fell back.

‘Outside! Everybody outside!’ shouted Robin.

His men pushed the sheriff’s men back through the church door. A great fight began outside the abbey.

Robin spoke quickly to Marian.

‘We can fight and win today,’ he said. ‘But now the sheriff knows my name, and I cannot go back to Locksley House. Wait for me, my love. King Richard will come back to England – he will hear about the greedy sheriff and his friends. But now I will be Robin Hood of Sherwood Forest and not Robin of Locksley. I will never hurt a woman, a child or a poor man. But rich and greedy men will be afraid to walk near my forest home!’

ရော်ဘင်က မြို့ဝန်ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လာလိုက်တယ်။

“ရောက်ပါပြီ သခင်”လို့ ရော်ဘင်က ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ရော်ဘင်က မြို့ဝန်ရဲ့ခေါင်းကို ဓားနှောင့်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းထုချလိုက်တယ်။ မြို့ဝန်မင်း နောက်လန်ကျသွားတယ်။

“အပြင်ကိုထွက်ကြစမ်း၊ အားလုံး အပြင်ထွက်ကြစမ်း”လို့ ရော်ဘင်က အော်လိုက်တယ်။

ရော်ဘင်ရဲ့လူတွေက မြို့ဝန်မင်းရဲ့လူတွေကို ဘုရားကျောင်းတံခါးပေါက်ကနေတစ်ဆင့် အပြင်ကိုထွက်သွားအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်တယ်။ ဘုရားကျောင်းအပြင်ဘက်မှာတော့ တိုက်ပွဲက ပြင်းပြင်းထန်ထန် စတင်နေပါပြီ။

ရော်ဘင်က မာရီယမ်ကို ခုလိုတိုးတိုးနဲ့ မြန်မြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ ဒီနေ့တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီး အနိုင်ရရမယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ဝန်က ငါ့နာမည်ကို သိသွားပြီ။ ဒီတော့ လော့စ်လီကအိမ်ကို ပြန်လို့မရတော့ဘူး။ ငါ့ကိုစောင့်ပါ ကွာ။ ဘုရင်ကြီးရစ်ချတ်က အင်္ဂလန်ကို ပြန်လာလိမ့်မယ်။ သူလည်း လောဘ ကြီးတဲ့ မြို့ဝန်နဲ့ သူ့နောက်လိုက်တွေအကြောင်းကို ကြားမှာပါ။ ဒီတော့ ငါ အခု ရှားဝုဒ်တောရဲ့ရော်ဘင်ဟုဒ်ပဲ လုပ်တော့မယ်။ လော့စ်လီရဲ့ရော်ဘင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့ဘယ်တော့မှ အမျိုးသမီးတွေ၊ ကလေးတွေ၊ ဆင်းရဲသား တွေကို ထိခိုက်အောင်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူချမ်းသာတွေ၊ လောဘ သားကောင်တွေကိုတော့ အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က တောထဲမှာ ရှိတဲ့ ငါ့အိမ်အနီးကိုတောင် ဖြတ်လျှောက်ရဲကြမှာမဟုတ်ဘူး။”

အခန်း (၄)
 မင်းကြီးရဲ့ သမင်
The King's Deer

After the fight in the abbey, the Sheriff of Nottingham asked Prince John for Robin Fitzooth's lands. The prince sold them to him for a lot of money in gold. The greedy sheriff, of course, wanted to get the money back again as fast as possible. So his poor villagers had to pay the sheriff more money than before. The villagers on Robin's land also had to pay. Their new lord, the sheriff, was a very hard man.

One of these villages was Farnsfield. It was very close to Sherwood, and the villagers often went into the forest. There they caught small animals and birds for their dinner. On their first visit to Farnsfield, the sheriff and his men took money and food. They also found an old man in the forest, with a dead deer on his back.

ဘုရားကျောင်းကြီးထဲမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် နော်တင်ဟမ် မြို့ဝန်က ရော်ဘင်ဖစ်ဇိုရဲ့မြေကိုရဖို့အတွက် အိမ်ရှေ့စံပျံ့ကို တောင်းဆို သတဲ့။ အိမ်ရှေ့စံက အဲဒီမြေကို မြို့ဝန်ဆီပြန်ရောင်းပြီး ငွေအမြောက်အမြား

ယူလိုက်တယ်။ ဒါကို လောဘကြီးတဲ့မြို့ဝန်က ငွေအမြောက်အများကို ပြန်လိုချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ယခင်က ရော်ဘင်ပိုင်ခဲ့ပြီး ယခု မြို့ဝန်ပိုင် တဲ့ မြေပေါ်မှာနေတဲ့ ရွာသားတွေက ယခင်ကထက် မြို့ဝန်ကို ပိုက်ဆံတွေ ပိုပေးကြရတယ်။ မြို့ဝန်ရဲ့ မူလပိုင်မြေမှာ နေတဲ့သူတွေလည်း ဒီလိုပဲ ငွေ ကြေးအများကြီး ပေးဆောင်ကြရသတဲ့။

ရော်ဘင်မြေကို ပိုင်သွားတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ မြို့ဝန်က တကယ့်ကို ခက်ထန်မာကြောလှပါတယ်။

မြို့ဝန်ပိုင်နက်နယ်မြေမှာရှိတဲ့ ရွာသားတွေထဲက တစ်ယောက်ကတော့ ရှားဝုဒ်တောနဲ့ကပ်လျက် ဖမ်းစဖီးရွာကပါ။ အဲဒီရွာကလူတွေက ရံဖန်ရံခါ တောထဲကို သွားရောက်လေ့ရှိကြတယ်။ သူတို့က တိရစ္ဆာန်အကောင်ငယ် ကလေးတွေနဲ့ ငှက်တွေကို ညစာဟင်းလျာအဖြစ် ဖမ်းလေ့ရှိကြတယ်။

ဖမ်းစဖီးရွာကို ပထမဆုံးရောက်တော့ မြို့ဝန်နဲ့ သူ့လူတွေက ငွေကြေး နဲ့ အစာရေစာအားလုံးကို ယူလိုက်ကြတယ်။ မြို့ဝန်နဲ့ တပည့်တွေက တောထဲမှာ သမင်သေတစ်ကောင်ကို ကျောပိုးထားတဲ့ အဘိုးအိုကို တွေ့သွား ကြတယ်။

That evening, the sheriff called all the villagers. Then his men brought out the old man and the dead deer.

'Listen well!' said the sheriff loudly. 'You know that the deer in the forest are the king's deer. The king and his lords can catch and kill them – you cannot. This evening, I will help you to remember that!'

The sheriff looked at the villagers and smiled. Nobody spoke. Then he turned to the old man.

'What is your name, old man?' asked the sheriff, coldly.

'I ... I ... I am Much the forester, My Lord,' answered the man, very afraid.

အဲဒီနေ့ညနေမှာ မြို့ဝန်က ရွာသားတွေအားလုံးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့တပည့်တွေက အဘိုးအိုနဲ့ သမင်သေတစ်ကောင်ကို ယူလာ ကြတယ်။

“သေချာနားထောင်ကြစမ်း၊ မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း တောထဲက သမင်ဟာ ဘုရင့်သမင်ပဲ။ ဘုရင့်နဲ့ သူ့မူးမတ်တွေသာ သမင်ကိုဖမ်းပြီး သတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကတော့ လုပ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒီနေ့ညနေမှာ မင်းတို့ ဒါကိုအမှတ်ရနေရအောင် ငါကူညီပေးပါ့မယ်”လို့ မြို့ဝန်က ကြေညာလိုက်တယ်။

မြို့ဝန်က ရွာသားတွေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်။ ရွာသားတွေက တော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောကြပါဘူး။ နောက်တော့ မြို့ဝန်က အဘိုးအို ဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။

“အဘိုးကြီး၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”လို့ မြို့ဝန်က ခက်ထန်မာကြော လှတဲ့ လေသံနဲ့မေးလိုက်တော့ -

“ကျွန်တော့်နာမည် မတ်ချ်ပါ။ တောအုပ်တစ်ယောက်ပါ”လို့ အဘိုးအို က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

‘Well, Much the forester,’ said the sheriff. ‘You killed a king’s deer. How much are you going to pay me for it?’

‘My Lord, you know that I cannot give you anything!’ said poor Much. ‘You ... you took our money ... and our food. I found the deer, but it was dead. I didn’t kill it!’

‘I am not interested in your stories, old man,’ said the sheriff. ‘You cannot pay me any money? Very well, then you will have to pay with your life!’

He turned to one of his men. ‘Kill this robber,’ he said, ‘and pull down his home! This will be a lesson for the villagers of Farnsfield!’

ဒီတော့ မြို့ဝန်က “ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ဘုရင်ပိုင်တဲ့သမင်ကို သတ်ခဲ့ တယ်နော်။ ဒါအတွက် ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုဘယ်လောက်ပေးမလဲ”လို့ မေး လိုက်တော့ တောအုပ်အဘိုးအိုက ခုလိုပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“သခင်ကြီး၊ ကျုပ် ဘာမှမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာကို ခင်ဗျားသိပါတယ်။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ရဲ့ငွေတွေ၊ စားစရာတွေ အကုန်ယူခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်က သမင်ကိုတွေ့တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမင်က သေနေပြီ။ ကျုပ် သိတ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဒီတော့ မြို့ဝန်ကလည်း “ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ ကျုပ်စိတ်မဝင်စားဘူး။ ခင်ဗျား အခု ကျုပ်ကို ဘာပိုက်ဆံမှမပေးနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ကောင်းပြီလေ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအသက်ကိုပေးရတော့မယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တော့ မြို့ဝန်က သူ့လူတစ်ယောက်ဆီ လှည့်ကြည့်ပြီး “ဒီဓားပြကိုသတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးရင် သူ့အိမ်ကိုပါဖြိုချလိုက်။ ဒါက ဖမ်းစဖီးရွာသားတွေအတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခုပဲ” လို့ပြောပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

The sheriff's man took out his sword, and pulled back Much's head. The villagers could not help the old forester because they were afraid. But Much called out, 'No! Kill me, but please do not pull down my house! It is my son's home, too, and he did not hurt you. He did not take the deer. Wait, please ...!' Much turned his eyes to the forest. 'Oh, Robin Hood,' he thought, 'where are you now? Only you can help me.'

'So you have a son?' said the sheriff's man. 'Well, he can stay in your house when we pull it down!'

He laughed loudly, but the sheriff looked more carefully at the forester.

'Wait!' he called. 'I think this man knows something! Old man, why are you looking into the forest? Do you think that Robin Hood will help you? Do you know something about him? Tell me, and perhaps I will not kill you!'

မြို့ဝန်ရဲ့လူတွေက တောအုပ်အဘိုးအိုရဲ့ဓားကို ဆွဲယူပြီး အဘိုးအိုရဲ့ခေါင်းမှာတည်ထားလိုက်တယ်။ ရွာသားတွေက တောအုပ်အဘိုးကို မကူညီနိုင်ကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့က ကြောက်နေကြတယ်လေ။

မတ်ချ်က “မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ကိုမသတ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်အိမ်ကိုလည်း မဖျက်ဆီးကြပါနဲ့။ ဒါ ကျုပ်သားရဲ့အိမ်ပါ။ သူက ခင်ဗျားကို ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး စောင့်ပေးပါ” လို့ပြောပြီး တောဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူက ခုလိုစဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ဪ ... ရော်ဘင်ဟုဒ်၊ မင်း အခုဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ မင်းပဲ ငါ့ကိုကယ်နိုင်တာ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုပါတော့။ ကျုပ်တို့ အိမ်ကို ဆွဲဖြိုချတဲ့အချိန် သူ အထဲမှာရှိနေနိုင်တယ်”လို့ မြို့ဝန်ရဲ့လူတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။ မြို့ဝန်ရဲ့လူက အားရပါးရ ရယ်နေပေမယ့် မြို့ဝန်ကတော့ တောအုပ်အဘိုးအိုကို သတိထားပြီး ကြည့်နေလိုက်တယ်။ နောက်တော့ မြို့ဝန်က “ခဏနေကြဦး၊ ဒီလူ တစ်ခုခုသိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ကဲ ... အဘိုးကြီး၊ ဘာကြောင့်တောထဲကိုကြည့်နေတာလဲ။ ခင်ဗျားကို ရော်ဘင်ဟုဒ် လာကယ်မယ်လို့ ထင်နေတာလား။ သူ့အကြောင်း ဟစ်ခုခု သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကိုပြောပြပါ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ပါဘူး”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

‘I can take you to Robin Hood!’ said Much quickly. ‘I can take you to his home in the forest. It is this way! Follow me!’

The sheriff’s man took his hands away, and Much began to move slowly to the forest. Then he suddenly ran as fast as he could.

‘Catch him!’ shouted the sheriff.

Much was nearly inside the forest now, but the sheriff’s fighters quickly took out their bows. Three arrows hit him, and Much fell to the ground. His open eyes looked up at the sky.

‘I said “catch him”, not “kill him”,’ said the sheriff angrily. ‘Now the man is dead, he cannot tell us anything.’ He looked at the villagers again. ‘Perhaps one of you can tell me the way through the forest to the robber’s home? I will pay you well!’

But nobody told the sheriff about Robin Hood.

ထိုအခါ အဘိုးအိုက “ငါမင်းကို ရော်ဘင်ဟုဒ်ဆီ ခေါ် သွားပေးနိုင်တယ်။ တောထဲက သူ့အိမ်ဆီ ခေါ်သွားပေးနိုင်တာကိုပြောတာ။ ဒီလမ်းပဲ ငါ့နောက်ကလိုက်ခဲ့”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မြို့ဝန်ရဲ့လူတွေက အဘိုးအိုကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ အဘိုးအို မတ်ချီက တောထဲကို တဖြည်းဖြည်းဝင်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ သူက ရုတ်တရက် မြန်မြန်ကလေး ထွက်ပြေးလိုက်တယ်။

“ဖမ်းကြစမ်း ...”လို့ မြို့ဝန်က အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ မတ်ချီက အခုဆိုရင် တောတွင်းကို ရောက်ခါနီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မြို့ဝန်ရဲ့လူတွေ

က လေးမြားနဲ့ အမြန်ပစ်ကြတယ်။ အဘိုးအိုကို မြား ၃ စင်း စိုက်ဝင်သွားတယ်။ နောက်တော့ မတ်ချ်ဆိုတဲ့ အဘိုးအို မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားတယ်။ အဘိုးအိုရဲ့ ပွင့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေက ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြသတဲ့။

“သူ့ကိုဖမ်းကြ၊ မသတ်ကြနဲ့လို့ ငါပြောတယ်မဟုတ်လား။ အခုတော့ သူကသေပြီ၊ ငါတို့ကို ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး” လို့ မြို့ဝန်က ဒေါသတကြီးနဲ့ သူ့လူတွေကို အော်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ မြို့ဝန်က အဘိုးအိုကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ကြည့်ပြီး နောက်လိုက်တွေကို ခုလိုပြောလိုက်တယ်။ “ဓားပြရဲ့အိမ်ကိုရောက်ဖို့ တောထဲကိုဖြတ်သွားရမယ့်လမ်းကို မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ပြောနိုင်မယ်ထင်တယ်။ ငါ မင်းတို့ကို ပိုက်ဆံကောင်းကောင်း ပေးပါ့မယ်”

ဒါပေမဲ့ ရော်ဘင်ဟုဒ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း ဘယ်သူကမှ မြို့ဝန်ကို မပြောနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။

The sheriff was now very angry.
‘There is nothing more for us here,’ he said to his men. ‘Pull down the forester’s house, and we will go.’
He turned one last time to the villagers. ‘The next man with a deer will die too – but not as quickly. Remember that!’
Later in the evening, the villagers carried Much into the centre of the village. The forester’s young son stood outside his father’s house. There was nothing there now.
‘We are very sorry,’ the villagers said to the boy. ‘We could not do anything. Do not be too sad – your father died bravely!’
Then a small man with a bow and arrows on his back walked quietly into the village.

မြို့ဝန်က အခု တော်တော်ဒေါသထွက်နေတာပေါ့။
“ဒီနေရာမှာ ငါတို့အတွက် ဘာမှထူးခြားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ တောအုပ်ရဲ့အိမ်ကိုသာ ဆွဲဖြိုချပစ်တော့။ ကဲ ... သွားကြမယ်” လို့ မြို့ဝန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ မြို့ဝန်က ရွာသားတွေဘက်လှည့်ပြီး ခုလိုဆက်ပြောတယ်။
“နောက်တစ်ကြိမ် သမင်နဲ့အတူတွဲပြီး တွေ့ရတဲ့လူရှိရင်လည်း ခုလို

သေရမယ်။ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထားကြပါ”

အဲဒီနေ့ညနေမှာ ရွာသားတွေက မတ်ချ်ကို ရွာလယ်ခေါင်ဆီခေါ်လာကြတယ်။ ကွယ်လွန်သူတောအုပ်အဘိုးအိုရဲ့ သားငယ်က ဖခင်ရဲ့အိမ်အပြင်ဘက်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေရှာတယ်။ အခုတော့ ယခင်က ရှိခဲ့တဲ့အိမ်နေရာမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။

“ငါတို့ တကယ်ကိုစိတ်မကောင်းပါဘူး။ ငါတို့ ဘာမှလည်းမလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ သိပ်လည်းဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းအဖေက သတ္တိရှိရှိသေခဲ့ရတာပါ” လို့ ကျန်ရစ်သူလူကလေးကို ရွာသားတွေက ဝိုင်းပြောပြီး အားပေးနှစ်သိမ့်ကြတယ်။

ဒီနောက် လူကလေးက လေးနဲ့မြားကို ကျောမှာလွယ်ပြီး ရွာထဲကို တိတ်ဆိတ်စွာနဲ့ ဝင်သွားပါတော့တယ်။

‘It is Will Scarlet, Robin Hood’s man!’ said the villagers.

Will Scarlet put down his bow, and put his hand on the boy’s head.

‘Robin knows that the sheriff was here,’ he said. ‘He sent me to help, but I am too late! Who was this man? Was he your father?’

‘Yes, he was my father,’ answered the young boy sadly. ‘Now I have no family – and no home!’ He turned to Will Scarlet. ‘Oh, please,’ he cried, ‘take me with you! My father taught me a lot about the forest. You can teach me to be a fighter too! I want to be Robin Hood’s man. I want to fight the sheriff – and Prince John too.’

‘You are very young,’ said Will. ‘When you are older, perhaps . . .’

‘I am not young, I am fourteen,’ said the boy. ‘I am small, but I am strong. I learn quickly. I have nothing here. Please take me with you.’

“ဒါ ဝယ်စကားလက်မဟုတ်လား၊ ရော်ဘင်ဟုဒ်ရဲ့လူပေါ့” လို့ ရွာသားတွေက ပြောလိုက်တယ်။

ဝယ်စကားလက်က သူ့ရဲ့လေးကိုင်းကို အောက်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်

ကိုတော့ လူကလေးရဲ့ခေါင်းပေါ် တင်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ခုလို ပြောလိုက်တယ်။ “မြို့ဝန်ဒီမှာရှိနေတာကို ရော်ဘင်သိတယ်။ သူက ငါ့ကို ကူညီခိုင်းဖို့ လွှတ်လိုက်တာ။ ငါ တအားနောက်ကျသွားတယ်။ ဒီလူက ဘယ်သူလဲ၊ မင်းအဖေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်တော့်အဖေပါ” လို့ လူကလေးက ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တော့ လူကလေးက ခုလိုဆက်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုမရှိတော့ဘူး၊ အိမ်လည်းမရှိတော့ဘူး”

လူကလေးက စကားလက်ဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ “အိုး... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားနဲ့အတူ ခေါ်သွားပေးပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက တောနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အများကြီးသင်ထားပေးတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်းဖြစ်အောင် သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရော်ဘင်ဟုဒ်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ချင်တယ်။ ကျွန်တော် မြို့ဝန်နဲ့ အိမ်ရှေ့စံ ဝှန်ကို တိုက်ခိုက်ချင်တယ်” လို့ ပြောပါတော့တယ်။

“မင်းက တအားငယ်သေးတယ် လူကလေး၊ မင်းကြီးလာပြီဆိုရင် တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” လို့ စကားလက်က ပြောလိုက်တော့ “ကျွန်တော် မငယ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်အသက် ၁၄ နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်က ငယ်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ သန်မာတယ်။ အတတ်လည်းမြန်တယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော့် အတွက် ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပေးပါ” လို့ လူကလေးက ပြန်ပြောသတဲ့။

And so Will Scarlet took young Much to Robin Hood.

That year, many young men came to the forest. They all had stories about the sheriff and his men. Robin and Will Scarlet taught them to use a sword and a bow and arrow. But Much, the forester's son, was always one of the best and bravest of Robin's men.

ဒီတော့ ဝယ်စကားလက်လည်း လူကလေး... ကို ရော်ဘင်ဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ လူငယ်အတော်များများက တောထဲကိုသွားရောက်ကြတယ်။ အဲဒီလူငယ်တွေဆီမှာ မြို့ဝန်နဲ့ သူ့နောက်လိုက်တွေ

အကြောင်း ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေအများကြီးရှိနေကြသတဲ့။ ရော်ဘင်နဲ့ စကား
 လက်က အဲဒီလူငယ်တွေကို ဓား၊ လေးမြား အသုံးပြုနည်းတွေ သင်ပေးကြ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောအုပ်အဘိုးအို မတ်ချ်ရဲ့သားကတော့ အထူးခြားဆုံး
 အနေနဲ့ တပည့်တွေထဲမှာ အတော်ဆုံး၊ သူရသတ္တိအရှိဆုံးနဲ့ ရော်ဘင်ရဲ့
 အကောင်းဆုံးတပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သွားသတဲ့။

အခန်း (၅)

ရော်ဘင်ဟုဒ်နှင့် ဂျန်လစ်တဲလ် တွေ့ဆုံခြင်း

Robin Hood Meets Little John

In the first weeks and months after the fight in the abbey, Robin and his men worked very hard. They cut down young trees and built homes in the centre of the forest. They made arrows from wood and caught forest deer for their food. They bought bread and milk from the villagers.

Sometimes Robin liked to leave his men, and look for adventure. One fine autumn morning, he and his friend Will Scarlet woke early.

'It is a beautiful day,' said Robin. 'I think I will go for a walk to the river. Will you come with me?'

ဘုရားကျောင်းတော်ကြီးထဲမှာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အစောပိုင်းလများနဲ့ အစောပိုင်း ရက်သတ္တပတ်တွေမှာ ရော်ဘင်ဟုဒ်နဲ့ သူ့လူတွေက အလုပ်တအားကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ ရော်ဘင်တို့အဖွဲ့က သစ်ပင်ငယ်တွေကို ခုတ်လှဲပြီး တောရဲ့အလယ်တည့်တည့်မှာ အိမ်တွေတည်ဆောက်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က အစာရေစာအတွက် သစ်သားနဲ့မြားတွေလုပ်ပြီး တောသမင်တွေကို ဖမ်းခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပြီး သူတို့အဖွဲ့က ရွာသားတွေဆီကနေ အသားနဲ့

နို့တွေ ဝယ်ယူခဲ့ကြတယ်။

တစ်ခါတလေ ရော်ဘင်က သူ့လူတွေကို အပြင်ထွက်ပြီး စွန့်စားမှုတွေ ရှာစေချင်တယ်။ တစ်ခုသော ဆောင်းရာသီရဲ့ နံနက်ခင်းမှာတော့ ရော်ဘင် နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဝယ်စကားလက်တို့ အိပ်ရာက စောစောနိုးခဲ့ကြတယ်။ “တော်တော်လှပတဲ့နေ့ပါလား။ မြစ်ဘက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ မင်းငါနဲ့လိုက်မလား” လို့ ရော်ဘင်က စကားလက်ကို ပြော လိုက်တယ်။

‘I want to make some new arrows for my bow,’ answered Will. ‘But I will meet you at lunch time near the bridge.’

So Robin left Will and walked quickly through the forest to the river and the little bridge. Robin stood in the middle of the bridge, and looked up at the trees.

‘The autumn colours are beautiful,’ he thought. Then he looked down at the water. ‘I will catch a fish for our lunch,’ he thought. ‘Will and I can make a fire. I have some bread, and there is fruit on the trees. We will eat very well. Ah, this is a wonderful life!’

Suddenly somebody behind him said, **‘Well, little man! Are you going to stand there all day? Get out of my way!’**

Robin turned. The speaker was a big man, nearly two metres tall. **‘Now this will be an interesting adventure,’ he thought. ‘That man is very strong. Can I fight him – and win?’** He did not move from the bridge.

ထိုအခါ စကားလက်က “ငါ့လေးအတွက် မြားအသစ်နည်းနည်း လောက်လုပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ကျရင် တံတားနားမှာ မင်းကိုလာတွေ့မယ်လေ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ရော်ဘင်လည်း စကားလက်ကို ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တော ကို မြန်မြန်ဖြတ်ပြီး မြစ်နားကတံတားကလေးဆီကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ရော်ဘင်က တံတားကလေးရဲ့အလယ်ခေါင်တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက် ပြီး သစ်ပင်တွေကို မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဆောင်းဦးရာသီရဲ့အရောင်တွေက တော်တော်လှပါလား” လို့ တစ်ယောက်တည်း တွေးလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ရော်ဘင်က ရေပြင်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း “နေ့လယ်စာအတွက် ငါးတစ်ကောင်တော့ ဖမ်းဦးမှ” လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ နောက်တော့ ရော်ဘင်က ခုလိုဆက်ပြီးတွေးမိပြန်တယ်။

“ဝယ်နဲ့ငါက မီးမွှေးနိုင်တယ်။ ငါ့မှာ ပေါင်မုန့်နည်းနည်းရှိမယ်။ ပြီးတော့ အပင်တွေပေါ်မှာ အသီးတွေအများကြီးပဲ။ ငါတို့ ကောင်းကောင်းစားလို့ရတယ်။ ဪ တော်တော်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝပါလားနော်”

ရုတ်တရက် ရော်ဘင်အနောက်က စကားပြောသံကြားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီစကားသံကတော့ “ဟေး ... ကောင်ကလေး၊ မင်းအဲဒီမှာ တစ်နေ့လုံး ရပ်နေတော့မှာလား။ ငါ့လမ်းကနေ ဖယ်လိုက်စမ်း” ရော်ဘင်က လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ စကားသံပိုင်ရှင်က လူအကြီးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အရပ်က နှစ်မိတာလောက်ရှည်တယ်။

“အခုဟာက စိတ်ဝင်စားစရာ စွန့်စားမှုတစ်ခုဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်” လို့ ရော်ဘင်က စဉ်းစားမိတယ်။ နောက်တော့ ရော်ဘင်က ခုလိုတွက်ဆလိုက်တယ်။ “ဒီလူက လူသန်ကြီးပဲ၊ ငါ သူ့ကိုတိုက်နိုင်ပါ့မလား” ရော်ဘင်က တံခါးကနေ လုံးဝမဖယ်ဘဲ နေလိုက်တယ်။

‘I arrived here first,’ he called to the big man, ‘so you will have to wait. I think I am going to do some fishing. Then, perhaps, I will get out of your way.’

‘The big man moved onto the bridge.

‘I will not wait!’ he said. ‘And you are not going to fish, you are going to fight!’

They fought there, in the middle of the bridge. Robin couldn’t win. He knew that after a minute or two. The man wasn’t very fast but he was very strong. So Robin quickly thought of a plan.

He looked over the top of the big man’s head, and shouted, ‘Look, the sheriff’s men!’

“ငါ ဒီကို အရင်ရောက်တာ၊ ဒါကြောင့် မင်း စောင့်နေရလိမ့်မယ်။ ငါက ဒီနေရာကနေ ငါးနည်းနည်းများမလို့၊ ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ငါ မင်းလမ်းကို ဖယ်ပေးချင်လည်း ဖယ်ပေးမှာပေါ့” လို့ ရော်ဘင်က ပြောချလိုက်တယ်။